

ЮЖ

THE HEDGEHOG

№ 3

НАШІ ПІД ПЕКУЧИМ НЕБОМ ПАРАГВАЮ
UNDER THE GLORIOUS SUNS OF PARAGUAY

Над Райном

Спокійно і вільно пливають блакитні води могутнього Райну. Безумство гордих знесло всі перепони, що їх віками будували розумні і працьовиті руки, опановуючи вільну стихію. Свобідно випроставшись, байдужий до всього, він виконує свою одвічну, незмінну путь.

Де-не-де стирчать ще над водою щогли і димарі затоплених пароплавів, та мережива ферм завалених мостів — жалюгідні рештки людських творінь; вони плюскочуть свою скарпу на жорстоку і неблаганну долю, склипуючи безсило-злобним плачем каліки-велетня...

Потворні скелети прибережних будівель заглядають в його темне дзеркало, мзрно шукаючи там своєї, так нагло втраченої краси і принади. Величавий і холодно-байдужий він залишає країну розуму й безумства, що спромоглась дійти верха людської видумки, щоб потім знищити усе з безоглядністю дикуна...

Блукають берегом усякі виселенці, захопивши в наплечний мішок своє майно з доробку багатьох поколінь... Викинуті зі свого кубла подіями так страшними як і незрозумілими і приречені на безпросвітні мандри вони оглядають той світ, який створив такі недоцільні речі...

Сидять, лежать, блукають і мовчки поглядають на протилежний беріг, де гойдається прив'язаний човен. Давній засіб перевозу став до послуг людини, яка створила атомову епоху.

Під обсмаленим в'язом сидить стомлений колишній вояк; він жує кусник черствого хліба і зажурено дивиться в воду.

Тихо котяться блакитні хвилі і сумно дивляться на них такі-ж блакитні очі...

Багато носив на собі старий Райн усяких переможців і переможених, але досі не бачив він вояка, який би завоював пів світа і не мав де прихилити голови; щоб після велетенських змагань він повертався в свій край приниженим, блудним сином...

Стогнуть шляхи, гуде небо, свище повітряний простір, опанований всемогутнім мотором, а на соняшному березі ріки, на очах у всіх, людина машинового віку з простотою і одвертістю первісної людини кохає жінку.

— Оце зветься культура? — звертається сивуватий чоловічок, одягнений в селянську сіру свитину і ляковані черевики, до панка, що сидить поруч нього.

— Нема нічого дивного... шість років війни... терпець урвався! — розважливо пояснює панок.

— Терпець? — Безголов'я! Я чотири роки ходив до своєї... доки одружився і ніякого терпцю не було! За сорок років у моєму селі був лише один байстрюк, а тепер... Знайдіть мені законнороджене... Або до шлюбу, або без шлюбу, або після шлюбу, але... через три-чотири місяці!... Тьху — паскудство! — спльовує старий і одвертається.

— Е, добродію, ви ще б згадали, як їздили волами у Крим по сіль! — сміється панок.

— Я хоч у Крим і не їздив, але доки люди їздили волами — жили по божому і бомб не кидали на голови жінок і дітей... — сумно зауважує селянин і вже рішуче додає:

— Але ж і вони загинуть... пропаде все... отак, як ці будинки, мости і все... Техніка техніку рознесе в пух і прах... Знову почнуть життя з Адама...

— Ого, то ви, добродію, не багато хочете — лише жити в раю? — іронізує панок.

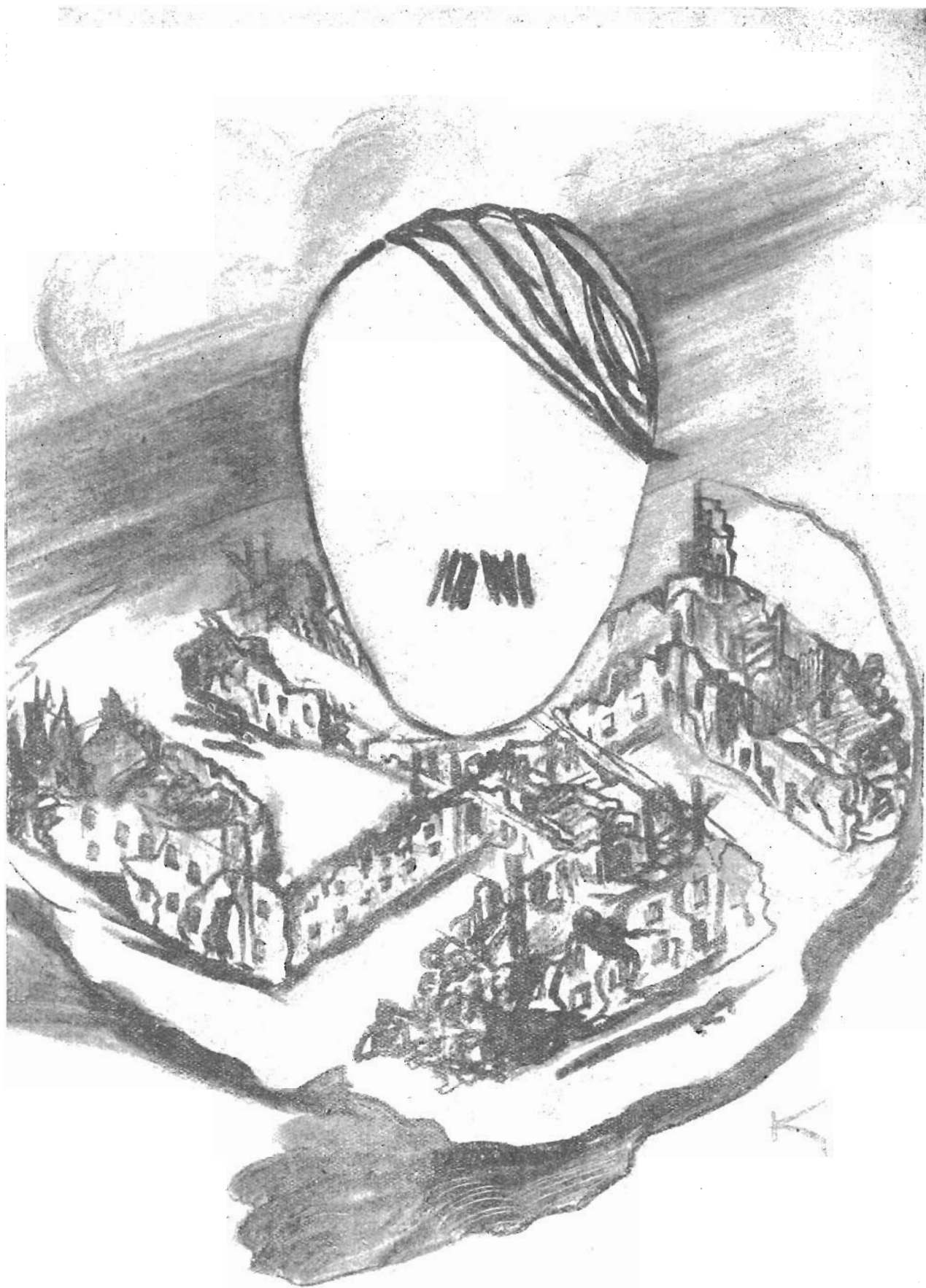
— Ні, то ви вже живіть у раю, що от устроїли... Скаламугили світ, що ніде подітись! Але... то кара Божа всьому світові за лиху мудрість його... Ще б пак! Бога немає, немає ні закону, ні совісті, ні жалю — нічого немає... Є фау один, фау два, літаки, танки і атомові бомби... все, що потрібно для людського щастя на землі! До чорта з такою мудрістю і з такою правдою... Говорять одно, думають друге, а роблять третє! І не бачать, що вже дійшли до Вавилонського стовпотворіння — один другого вже не розуміє... Ні, що й казати, — погине світ, погине, отак як стій і бачиш!...

— А вам і не шкода? — пробує панок обернути «філософію» селянина на жарт.

— Мені?... Мені нема чого вже шкодувати, я тут увесь, отак як є... і щоб мій жаль допоміг? Коли я пішки пройшов од Овруча аж до Райну і не бачив людського жалю... — зітхає старий.

— А ви б уже дійшли до Парижу, тут недалеко, там тепер засідає мирового конференція, от би і внесли свою пропозицію, як ще можна врятувати світ... — все ще продовжує жартувати панок.

— Конференція? Що вона зробить? Вони говорять про правду і волю, а думають про нафту й калитку. Завоювали, а тепер не поділять, хоч бери та кому іншому віддай... А матері, а сироти плачуть, а каліки шкандибають, шукаючи того, за що воювали... Он, подивіться — сидить під в'язом «вояк». Спитайте його, скільки він сел спалив? А чи думав він, що від того вогню і його хата згорить? Нехай тепер додумається за що він во-

Все що залишилось від диктатури
ALL THAT IS LEFT OF A DICTATORSHIP

ював? Або отой, що з іконостасом орденів на грудях як прийде у колгосп трудодні заробляти нехай скаже, кого й від кого він »визволяв«... Тож-бо-то! — і селянин переможно глянув на панка: що, мовляв, тепер ти скажеш? Але панок задивився на гурт німців — виселенців з Мадярщини, що розташувались на травці, готуючись до обіду.

— Бачите, — продовжував селянин, — це ті, що мали муровані будинки, по п'ять корів, по десятеро годованих свиней — люди, що не ходили в поле пішки, а їздили роверами, що скаржились на погане життя і . . . ждали кращого. Я проходив і Мадярщиною і Словаччиною, надивився і наслуховався — мало з голоду не здох — куска хліба не випросиш . . . аж ось вони діждались . . . Бачите, як он ділить хліб, ото зважте — і точнісінько по сто грам кожна скибочка, і то більше одної не зість — пайок, норма! Казав я одному такому зарозумілому, що собакою випровадив мене з подвіря: Гляди, — кажу йому, — як з'їси вже й собаку. тоді доганяй мене — як буду я мати сто грамів хліба, половинку одламаю й тобі . . . »Раус, раус«, — кричить він, але я ще не знав, що то воно значить, тай кажу йому: Я не рус, але як прийде рус, тоді й доганятимеш!.. Він, звичайно, не знав, що я говорю, але я вже висказав усе, що тільки накопало на серці: він мені по-німецьки, а я йому по-своєюму. От, слава Богу, й зустрілись: — »вільні« . . .

»свобідні« . . . разом шукаємо і хліба, і правди! От світ! . . . Кидають людьми, як м'ячами: мільон туди, мільон сюди, ганяють, міняють, — гірше, як худобу! Бувало, доки зважишся помінати конячину, чи якесь там теля — тим'я прошкрябаеш . . . А тепер міняють, сортують як дерево.

Жив собі чоловік віками в своєму кублі, працював, сам їв і інших годував . . . Так ні, треба ж його вигнати, знищити хазяйство, щоб наробити мільон нових старців-жебраків, бо ще мало всяких біженців, інвалідів і сиріт . . .

От тепер і годуйте! Бо інакше піде у комуністи і всю Європу перетрусить, а голодному що? Звісно — море по коліна!

— Скажіть, а вас багато було таких дядьків на отій, вашій Овруччині? — уже поважно запитує панок.

— На якій Овруччині? — стурбовано перепитує селянин, — у нас, на Поліссі нема вже нікого . . . Були та загули . . . Одні в Караганді та Воркуті довбають вугілля, другі десь на Печорах та Єнисеях дровця пиляють, а ми от на Дунаях та Райнах рідного батька з того світу шукаєм . . . Ех, а все ота »культура« . . . та оте піклування за бідних . . . Увесь світ за нас турбується, а ми на всьому світі не маємо місця . . . — і, закинувши на плечі полотняну торбинку, селянин швидко пішов берегом . . .

Дванадцять літ минуло

Дванадцять літ — і вже настав кінець
Тисячолітньої держави.
І расова теорія, вінець
Наук, впадає у неславу.

Он лугом ясна дівчина іде,
А поруч неї темний мурин.
Любовний шал сильніший від ідей,
Бо перескочив через мури,

Що їх роками фірер будував,
Коли ще чарував він маси,
Їм проповідуючи свій устав
І розмежовуючи раси.

Себе знайде ця пара без розмов,
Бо випищена шкура біла
Так вабить мурина, а бурить кров
У дівчини те чорне тіло.

Колись і той в непамять відійде,
Що вас оголосив богами,
Минеться час, нова доба гряде,
Яка засипле вас дарами.

Так заливає мозок їй чудна
Екзотика африканізму,
Що під найлегшим дотиком вона
Вже корчиться у пароксизмі.

Нащадки неспоганених племен!
Про чисту дбали ви породу
І мріями заносились ген-ген,
Випещуючи білу вроду.

Та досвідом вам вартість темних рас
Той мурин доведе найскорше,
Якщо він обминаючи наказ,
Кров чорну вам у жили впорсне.

Брехню про підлюдків і надлюдей,
Щепивши кожному, як віспу,
Не склали ви на торжищі ідей
Перед Європою свій іспит.

Юрій Клен.

Король-самозванець перед судом за несплачення комірною

Недавно в Лондоні трапилась цікава пригода з графом Джофрей Владиславом Войля Потоцьким фон Монтальк, що титулує себе Владиславом V, королем Польщі, Мадярщини і Чехії, Великим князем Литви, Шлезька, а навіть України і Господарем Молдавії. Цього, багато-титулизованого «короля» покликано до суду за несплату грошей за помешкання. «Король», з властивим йому гонором своєчасно з'явився до суду з короною на голові, зняти яку він категорично відмовився. В такий спосіб він уникнув заплачення довгу, бо англійський суд не може вести розправи, коли хтось являється в суді з накритою головою, і тому відложив розгляд справи.

На світлині бачимо цього «великого короля» Владислава V і проче, проче і проче!... з відзнаками його королівської влади і сили у його лондонському мешканні.

A shrewd would-be king sued for not paying the rent
A curious incident took place recently at the Londoner Law-Courts with a certain Earl Jeffrey Vladislau Pototskiy von Montalk that calls himself Vladislau V, king of Poland, Magyaria, Czechia, Grand Duke of Latvia, Silesia, Ukraine, and the Lord of Moravia. This so plentifully be-titled potentate, being behind-hand with his rent, was summoned by his landlord, but refused to take the crown off his head when the proceedings were to begin. The case was put off in consequence. Here we see "the king" in his Londoner flat, bearing the insignia of his power.

Модерний хвалько

Я був би комісар,
Коли б зіставсь під Чигирином,
Мене манджурський цар
Хотів зробити мандарином.

Запрошував на чай
До себе в Токію Мікадо,
Та втік я у Китай,
А звідти до Гайдарабаду.

Там магараджа мав
Мене забрати до палацу,
Та я зрезигнував
З його шовкового матрацу.

Подався в Тегеран,
Де міг би жити, як ефенді
Та в мене не талан
Так одягатися як денді.

Та я се знову змив,
Зрезигнував...
Так світ мене ловив
І не піймав.

У Смірні, місті фіг,
Зістав би я напевне Беєм,
Але ж і звідти втік,
По морю поблукав Енеєм.

А там до Риму почвалав,
І в Вічнім Місті з мене мали,
Покликавши конклав,
Вкраїні дати кардинала.

Тоді перемахнув
Я через Альпи до Тиролю,
Де (як ти певно чув),
Я грати мав високу роллю:

Мене іменував
Там головою УНРРи табір,
Щоб слави я зазнав
У міжпланетному масштабі.

Порфирій Горотак.

Випадок у кабареі

(Переклад з німецького)

В одному з німецьких міст, в популярному кабаре, під час вистави, коли перерва після першої частини закінчилась і глядачі знову зайняли свої місця, на сцену вийшов конферансьє.

— Шановні пані і панове! — почав він звиклим, упевненим голосом, але раптово вмовк, дивлячись здивовано, як незнана йому молода панночка, поспішно йдучи з залі, входила бічними сходами прямо на сцену. Підійшовши до нього, наче б це було не перед сотками театральної публіки, вона цілком безтурботно почала:

— Прошу пана, мама прислала мене з речами, які ви вчора у неї замовили, а саме: цукор, каву, цигарки...

На залі запанувала мовчанка.

— Та-а-к?! — відгукнувся по хвилині тремтячим голосом оторопілий конферансьє, механічно розтягуючи пальцем комірець, наче б він його душив.

— Тільки ще масла мама не дістала... — продовжує несподівана гостя.

— Так, добре, добре! — поквапливо перебиває її конферансьє, намагаючись припинити дальшу розмову, — розрахуємось пізніше!

Всі в залі насторожили слух. Панночка ж не відчуваючи ситуації, спокійно додає:

— За каву я маю одержати...

— Так, так... в порядку! — махає вже рукою конферансьє, підвищуючи голос, щоб заглушити небажану розмову про ціни.

Однак, панночка, не звертаючи ні на що уваги, продовжує:

— Три фунти цукру по тридцять три...

— Так, так, — дев'ятдесят дев'ять марок, я знаю, але ж, прошу... потім... бачите... — показує він очима на залю.

— Марок? Та де там! — дивується голосно панночка, — дев'ятдесят дев'ять феників! — з притиском на слові »феників« поправляє вона його. — До того ж ще 8 марок за каву і 5 за чотири пачки цигарок!...

Публіка насторожено слідкує, ще не розуміючи, чи то є злободенний скеч, чи справді якесь пікантне непорозуміння.

— Цілковито не розумію... — зняковіло шепче конферансьє, але раптом голосно вигукує: — А, розумію! — і, витягаючи товстий портфель з банкнотами, пошепки перепитує:

— Скільки ви сказали?

— Тринадцять марок і 99 феників! — виразно і надміру голосно відповідає панна.

— Гаразд! — спішно погоджується конферансьє, — а леж, добре, до того ви мали ще свої витрати? Чи ж не так? — запитує він і йому видається, що він знайшов вихід із цього прикрого становища.

— Жодних! — відрубала панночка.

Конферансьє цілком розгублюється, безпомічно шпортається в портфелі між банкнотами, поглядаючи остовпіло на панночку і злякано на публіку.

— Жодних? — знову починає він, — але ж принаймні кошти подорожі...

— Та кажу ж вам, жодних! — знову відрубав панночка. — Мене сюди привезли автотом два поліцисти еМПі, які дуже хотіли довідатись для кого я це все доставляю, і, головне, по яких цінах. Ось там біля дверей вони ждуть! —

— Ваші документи?
 — Немаю жодних.
 — Ваша національність?
 — Чужинець.
 — Державна приналежність?
 — Бездержавний.
 — Звання?
 — Де Пі.
 — Заняття?
 — Ще не знайшов, шукаю.

— Your documents?
 — Lest
 — Your nationality?
 — Foreigner
 — Citizenship?
 — Stateless.
 — Speciality
 — DP.
 — Occupation?
 — Not found any yet.

Вдовиця

...»І ось над проваллям стою кожний вечір,
Де й ніч пролітає мов тихая мить,
І гірко риданням здригаються плечі,
Аж доки на дерево крук прилетить! ...
І жду я і жду я вже іншого мужа
Із рідних околиць із дальних країн,
Щоб дати йому так, як серце ще здужа,
Тремтіння і ласку гарячих колін.

II

Приходьте ж звичайні, приходьте й бояни.
Приходьте до мене, я щиро кажу.
Хто вранці прибуде і буде слухняний,
Я в шлюбное ліжко його положу.
А мужа того, що засвітить підкови
В обідню пору до мене у двір
І буде покірний мені до рззмсви,
Я в клуню пошлю під одежу зо шкір ...
Того ж я, що прийде, як впливуть зорі.
І буде під кобіт стелитися мій.

Запру ночувати в дубовій коморі,
Щоб мав аж до ранку собі супокій ...

І всі вони там, хоч до божого суду,
Нехай кабанами хропуть мов з-під лав,
Та я на подвір'ї самотня буду
Тужити невтішно у білий рукав.

Бо став би навкі аж той за дружину,
Хто здер би зухвало мені спідниці,
І стиснув за стан, щоб в'дкинувши спину,
Я в його б зомліла на дужій руці.

А він, щоб схилився до уст, де аж піна
Покрила зубів найсліпучіший ряд —
І я щоб не зчулася, як і коліна
Він взяв би на шкурах убитих звірят.

Ідіть же зухвалі, ідіть стрімучі
Мерщій до вдовиці гірського стрільця,
Щоб я не знайшла там на скелях у кручі
Себе у обіймах страшного кінця! «...»

Уривок з поеми «В д о в и ц я»
Тодося Осьмачки.

(Пародія)

Приходьте до мене, смутна я вдовиця,
Навколо постелі моєї висять
Три морди ведмежі, альпейські лисиці,
І лютих вовків сірохвостих аж п'ять.

Приходьте, приходьте, мов бажані гості.
До ліжка нікого із вас не пущу,
Хропять кабанами з-під лав на помості
А я над проваллям верствою стирчу.

О, милий, о муже незнаний, навіщо
Ти з серцем роздертим від нелюдських мук
В казармі ночуєш на вогкім горищі
І слухаєш пісню, що крякає крук?

Прийди, о зухвальче, візьми за дружину,
Здери з мене, любий, усі спідниці
Ламай і згинай мене, наче лозину,
Рожеві лиши мені тільки штанці.

Тонка то матерія і не звичайна
Ото ж не дери її любий, як вовк
Її не дістану тепер я по «шайну»,
Бо є то заморський чистісінький шовк.

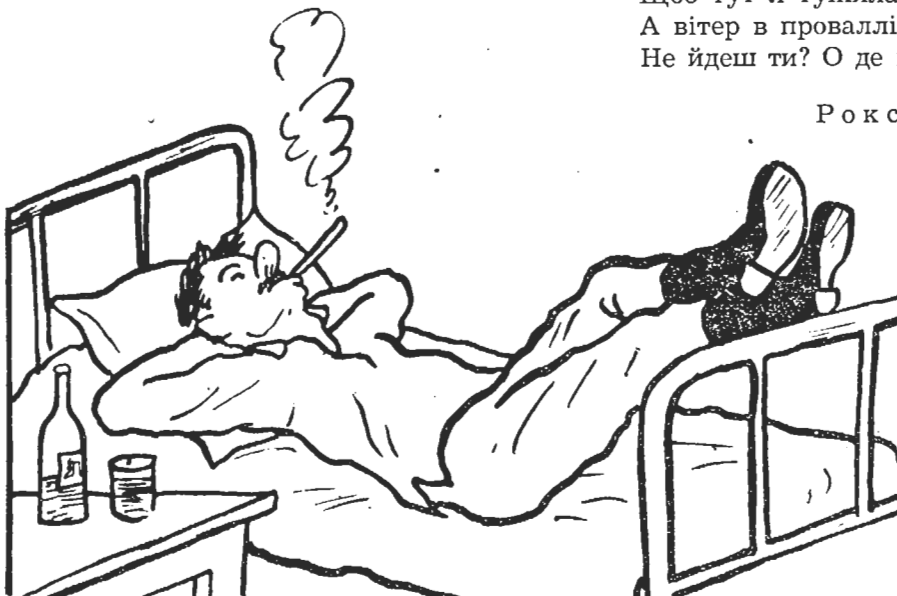
На шкури шпурнувши мене, як поліно,
Не слухай ти крука, що кряче в журбі,
Коли я гнучкі і гарячі коліна
На хутрі ведмежім дарую тобі.

Приходь же мерщій, о мій жданий Тодосю,
Щоб наче портретові з тріснутих рам,
У прірву скакати мені не довелося
І в жасі містичнім загинути там.

Скажи ж мені, любий мій муже, навіщо
Коли я чекаю на шкурах лисиць,
Лежиш ти в казармі на вогкім горищі
Ні разу не крикнувши крукові «цить».

Як міг би, забрався б ти певно ще вище
Щоб тут я тужила у білий рукав.
А вітер в проваллі регоче і свище
Не йдеш ти? О де ж ти, бояне, пропав!

Роксолана Черленівна.

«Політичний»
емігрант працює.

Валізка

До переповненого вагону зайшла пані. Побачивши, що на одній лавці поруч з пасажиром стоїть валізка, яку легко можна переставити на гору, пані звертається до пасажирів:

— Прошу, прийміть валізку! Я тут сяду.

Пасажир: — Не хочу . . .

Пані: — Як то не хочете? Адже це місце для сидіння, а не для речей!

Пасажир: — Прошу мене не чіпати!

Пані: — Я вимагаю — прийміть цю валізку!!

Пасажир: — Я ж вам сказав — не хочу! . . .

Пані: — Якщо не приймете зараз, то закличу кондуктора щоб навчив вас як поводитись у вагоні!

Пасажир: — Кличте . . . Цікаво, як він мене вчитиме. Ось він іде!

Пані: — Пане кондукторе, зробіть порядок! Оцей пан сидить, друге місце валізкою заняв, а я мушу стояти!

Кондуктор: — Поставте валізку на гору!

Пасажир: — Не хочу . . .

Кондуктор: — Я вам кажу, зробіть порядок з валізкою, бо інакше я сам зроблю!

Пасажир: — Прошу дуже! Мені навіть цікаво подивитись, як ви це зробите . . .

Кондуктор: — Що? Ви ще й жартуєте! Зараз же прийміть валізку, бо я її викину у вікно!

Пасажир: — Дуже цікаво, як ви її викида- тимете . . .

Кондуктор (викидає валізку): Маєте! Що, цікаво?

Пані (задоволена): — Ось, догрались! Цікаво, як ви її тепер дістанете . . .

Пасажир (байдуже): — Дуже цікаво! . . . Бо ж ця валізка, бачите, не моя!

*

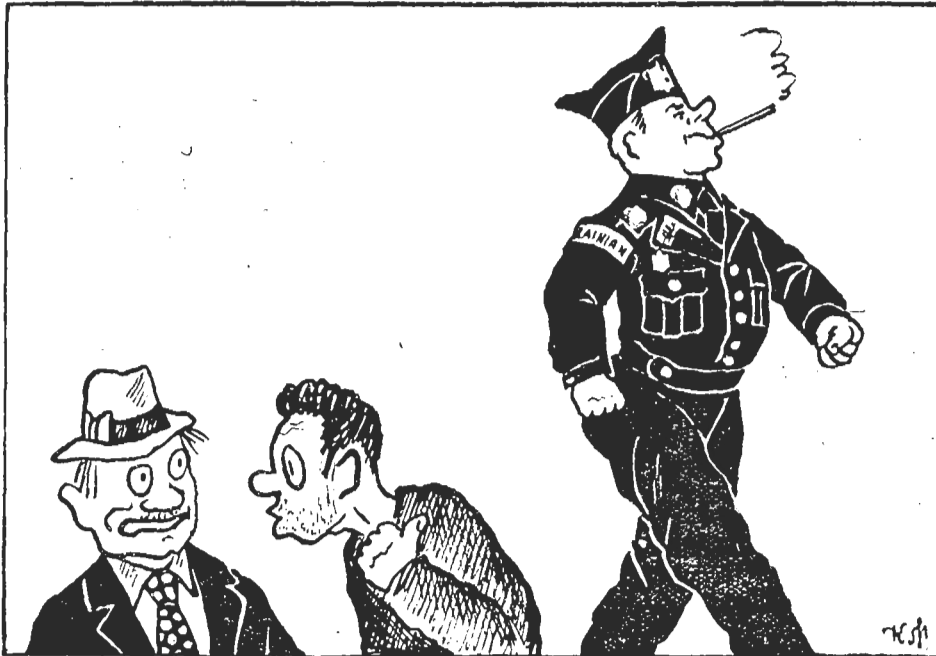

— Фаркартен, біте!

— Нікс ферштейн.

— Ticket, please!

— Nix verste-en!

— Чи це не Айзен-
говер?
— Та де, це наш!
— Як то, наш і аме-
риканський
генерал?
— Який там гене-
рал? . . . миє по-
суду в американ-
ській кухні . . .

— Isn't that Eisen-
hower?
— Oh, no, that's one
of our people.
— But he is an American general!
— No general at all
. . . washes dishes at
an American kitchen!

В черзі за приділом

Коло сірого будинку казарми стоять: з кошиками, з тётками, з консервними бляшанками, похмурі і зосереджені . . .

Спинаються навшпильки, заглядають через голови передніх до відчиненого віконця.

— І чого б ото так довго вовтузитись?

— А їм що? Діток наймички доглядають і самі не голодні! . . .

— Настойтесь, менше будете вередувати, будете раді і тому, що дають!

— Ох, скорше вже б звідси! Такі ж люди! . . .

— скорботно кривиться худюща висока жінка.

— То невдовзі, кажуть післязавтра комісія! — заспокоює її хтось з гурту.

— Де післязавтра? Завтра! — додає другий. Зітхають. Черга посувається мовчки.

Збоку, на лавці сидять дві літніх селянки. Коло одної сидить хлоп'я, поклавши голову на коліна. Почувши «комісія», селянки боязко дивляться на чергу.

— І чого ото заздалегідь лякати, наче б то їм від того легше? А до того ж може знов брехня!

— Та ще й яка! — стверджує друга і таємничо шепче: — в нашій кімнаті ночував один пан, якийсь Суж, що газети привозить, так він говорив, що всякі комісії припинено і що ми мали вже давно виїхати, тільки якісь наніми крутять. Здається, вже було пропечатано і в газетах коли і куди мали виїхати, але один з тих нанімів, якийсь Недовуж, наказав попалити ті газети . . . Он воно що робитися!

Хлоп'я підводить голову і злякано:

— Тета! А я бачив того Недовужа, він такий чорний, такий пасмистий, таке довге жало і все зубами клацає!

— Цить, дурне! — пригинає голову хлопчиківі селянка, — я чула і в нас є ті наніми, ото ж через них і до табору не можна нічого пронести, всю поліцію накрутили . . .

— Бабо, той нанім живе у другому бльоці, я знаю його, він такий вусатий, такі брови . . . такі великі ноги . . . такі . . .

— Сиди тихо! — знову втихомирює хлоп'я баба і шепче до тети: — казали, що вже хтось збирається їхати кудись в Цепевуе, десь аж за Хранкхурт, із жалобою . . . Скрізь же по таборах люди купують, міняють у німців . . . мають і городину і овочі, а тут якесь безголов'я — хочуть поморити тими зупами!

— Ну, а не чули, ті наніми, вони таки з наших, чи може їх наслано? — перелякано запитує тета.

— Ні! ні! Вони не тутешні — заперечує уперто баба, — їх виписали, але вони говорять зовсім по нашому, так що їх трудно і відрізнити.

— А куди ж наш голова дивиться? — обурюється тета, — бо і йому не здобрувати теж, якщо дійде до чого . . .

— Що голові? Він з Вунрою чкурне на авті, а ви як хочете!

— Ох, Боже, коли то вже кінчатся всі ці страхіття?

Баба похапцем збирає торбинки, бляшанки, іде до дверей.

— Бабуню! — вигукнув хтось з гурту, — а якже бути з Недовужем? . . .

Куряча диня

(Уривок)

Колись також після довгої і жорстокої війни цілий світ миролюбиво зіткнув, а газети, не змовляючись, написали:

— Між народами осягнена згода! Мир народився, його тривалість й розвиток забезпечені на століття!

В такий ото день зійшлися в Парижі, в невеликій, але повній сонця, квітів та затишку кімнаті два державні мужі. Один з них представник тої щасливої країни, яка була дуже горда на свої великі досягнення у всіх ділянках. Другий, старий дипломат, що вже багачко дечого бачив у своєму житті. Зійшлися вони, щоб відпочити за спільною гутіркою та роздавити одну-другу плящину п'ятьдесятирічного токайського вина.

І смакують мужі вино те, п'ятьдесятирічне . . . А при тому той дипломат і питається другого:

— А скажіть, як побудовані у вас народні хазяйства?

О! Хазяйства є наша спеціальна гордість! А побудовані вони ось як: уявіть, перед вами, і за вами, і так на всі боки виблискує, як на долоні, степ . . . Прямо глянеш — 5 тисяч гектарів, боком візьмеш — 5 тисяч гектарів, навпростець — 5 тисяч і так на всі боки . . . А всередині тих гектарів — контора, а в конторі — чудо писаря.

Навколо контори взірцеві заведення — для корів, телят, свиней і для людей . . .

Кожне господарство щоденно балакає по прямому дротові безпосередньо зі столицею. Розмови ведуться приблизно такі:

— Нашому найяснішому проводу господарство «Райска путь» має честь зголосити, що Жовтнева Хавронія подарувала для нашої перемоги над нашими ворогами аж дванадцяттеро поросят. Чи не бажаєте, щоб одно-двоє з тих жовтенят були послані вам з приправленим, як належить, хроном у зубах?

А із столиці на це й відповідають: 12-ро? — Мало! Чому не 112-ро?

А одного разу телефонують мені до столиці з провінційного господарства «Чудо з чудес», і кажуть:

— Ясний товаришу! На баштані нашого господарства одна диня має в собі курчата . . .

— Якто, питаюся, безмірно здивований . . . Якто може бути, щоб диня, ваша «малоросійська, ароматная» диня на баштані, замість динячого насіння, мала в собі курчата? Чи ж бачили ви ті курчата?

А мені на це рапортують:

— Ясний товаришу! Одно курча виклювало

зсередини дині дірочку й нею з'явилося на світ. Але дід баштанник, наш Юхим Кавун, як уздрів таке діло, зараз же заткнув дірочку цю своєю люлькою і каже: «В дині тій відбувається ціла куряча революція».

Мене й питають, що робити з таким нечуваним господарським осягненням?

Я наказав: 1. Диню з курчатами негайно доставити до столиці, в заграничне міністерство; 2. дослідити, яким чином сталося таке неприродне, але несподівано корисне, співжиття півня з динею?

І ще того ж дня появилася ця диня на міністерському столі. Бачу, жовта — пахуча диня розляглася на червоному сукні, як найкраща дама в будуарі . . . А в ній стремить чорна, брудна люлька. І з дині тієї, як з справжньої «птицеводной» ферми долітає курячий лемент. І тільки-що я встиг відділити від нині ту люльку, як курчата градом посипались на міністерський стіл та заповнили весь кабінет. Було їх тьма-тьмуца! Я налічив 2986, а за цими все лізли та лізли слідуючі . . .

Користаючись, що курчата збільшуються і не є ще офіційно полічені та записані нашими господарчими органами, я згорнув десятків так два до «актовки» й особисто передав своєму «товарищу-жене».

Того ж дня передали мені по прямому дротові з господарства «Чудо з чудес» такий рапорт:

— «З курячою динею сталося ось як: На баштані унадились були кури, а з ними й півень. І от одного разу півень на баштані розгарячився й басує навкруги молоденької, чубатенької, попелястої курочки; він, півень той розгарячений, то занурює голову до землі, то розгортає по черзі крила, ніби всю курочку ту, кокетуху, хоче пригорнути—приголубити до себе . . . А вона — звісно! — курка куркою й залишиться! — неприхильно поставилася до півневого залицяння та від нього вбік; півень за нею, а вона ще скорше дременула через огірки, кавуни й дині . . . Півень розлютився, аж очі кровю налились, ось-ось пійма задиркувату коханку, аж нараз . . . (Що з ним сталося, цього вже й дід Кавун не годен витолкувати . . . Правдоподібно, цілковито стратив свій півнячий розум . . .) — думав, що хвата в обійми свою милу, а в той момент стрибнув на диню, завзято топче її ногами та б'є крила-

(Продовження на стор. 12.)

Як би вся поліція така була!
IF ONLY ALL THE POLICE WERE LIKE THAT

ЧОБОТИ

Три чоботи купив я в діда,
Два чоботи на ноги вдяг,
А в третім ношу я обіди,
Сливки, грушки і черепах.

З криниці воду ним тягаю,
Скрутивши шельки в мотузок,
А часом коні напуваю
І в нім ховаю мій пайок.

Три чоботи купив я в діда,
Та лиш на два з них трачу крем.
Нікуди в третьому не піду —
І жодних тут нема проблем.

Три чоботи купив я в діда,
Два чоботи є на ногах,
А третій чобіт, мила Лідо,
В ночі стоїть у головах.

Бо двом ногам, то й досить пари
(Аби підметки ти підбив).
Я з третього зроблю акварій
І розведу в нім щупаків.

Порфирій Горотак.

ми . . . Баштанник, що з боку спостерігав цю дію, аж об поли вдарив руками та тільки й вимовив:

— І дурень же ти, хвостатий, та ще й великий!».

А в дійсності, тоді півень не дурість вивів, а велике — на весь наш світ відкриття, винахід здобув.

І тепер ми не потребуємо вже ні курей, ані інкубаторів. Тепер по всій нашій країні заведені величезні плантації—фарми динь, а на них відповідна кількість нам тільки знаних добірних півнів.

— Що ви скажете на це, колего?

— Дуже цікаво, але, знаєте, у нас з тими днями вийшли ще більш цікаві речі. Нашим вченим останньо вдалось різними хемічними способами досягнути, що на певному ґатунку динь шкіра покривається таким добрим волоссям, що воно навіть перевищає ваші каракулі і при тому ж одної дині вистарчає на ціле дамське хутро, а з нутра такої дині тече правдивий столітній шампань і то цілими ведрами!

Максим Сливка

ПРОМОВА ПУСТОДЗВОНА

(Він є всюди: на сходинах, на рефератах, на зборах і обов'язково першим виголошує промову. Одну з його промов ми застенографували на сходинах Н-ського табору і без скорочення друкуємо в журналі).

Хвальні збори! Високоповажні пані! Шановні панове і дорога молодь! Ми вислухали надзвичайно цінний реферат. Я хочу лише доповнити те, про що прелегент не згадав. Ви знаєте, які ми переживаємо історичні часи? Ні, ви не знаєте, а історія іде вперед. І кожний прожитий історичний день треба зрозуміти, треба знати суть історії, на яких історичних основах створено нашу історію. Ізрештою треба зрозуміти куди треба повернути історичне колесо в ці винятково історичні часи. (Оплески.)

Друге питання, яке я хочу розтлумачити — це про національну свідомість. А що таке національна свідомість? Національна свідомість не є просте питання, як дехто розуміє. Так ставитись до національних питань може тільки національно несвідома людина. Треба нарешті зрозуміти, що нація понад все. А цього ми не доможемось, коли в нас не буде національної свідомости. (Бурхливі оплески.)

Тепер перехожу до неменш важливого питання-патріотизму. А чи всі в нас патріоти? Ні. Патріотизм у нас досі на низькому рівні. А без високого патріотизму ми не підемо далеко вперед. Не підемо, бо відсутність патріотичного почуття, відсутність патріотичної відповідальности і патріотичної лінії не дає нам подвоїти, як б сказав, удесятерити наші патріотичні діла. Більше патріотизму!

— Славно! . . . (Вигуки із залі.)

В кінці хочу з'ясувати питання демократії. Я не розумію чому не розуміє дехто цілком зрозумілих речей демократії. Адже ясно, що кожна демократична людина мусить цілком по демократичному розуміти демократію. А це в нас на практиці? Нема, панове!

Чому в нас дев'ять партій, питаю я вас? чому не чотири? Дев'ять тому, що не розуміємо суті демократії. Отже треба скоротити партії і то негайно. Цього вимагає демократичне життя.

Тепер пару слів про розподіл одягу . . .

— Просимо, просимо! (В залі заворушення).

Неправильно розділюють одяг. Ось я одержав плащ. Хіба це плащ? Чому не дали мені першим вибрати за своїм смаком? Як бачите, цілком порушено демократію, навіть з правного боку. Подивіться на моє вбрання!

Голоси з залі: — Перша кляса! . . .

— Люксусове! . . .

Як бачите, воно чорне. А хто мене питає, який колір я люблю? Я волю сине, а мені дали чорне. Як бачите — шкода навіть говорити про демократію. Не краще і з взуттям . . .

— А я нічого не одержав! — вигукнув хтось із залі.

— Може замінимось на моє сине убрання! — вигукує другий.

На роботу теж посилають не за бажанням. Коли я бувший заслужений директор поважної української інституції, то дайте мені якусь гарну посаду, а не посылайте мене до роботи, як звичайного працівника. І головне, не турбуйте мій спокій якимись там курсами мов, чи фаховим вишколом. Все треба робити на основі демократії, патріотизму та не забувати наших історичних традицій! (Довгі нестихаючі оплески.)

На задніх лавках чути:

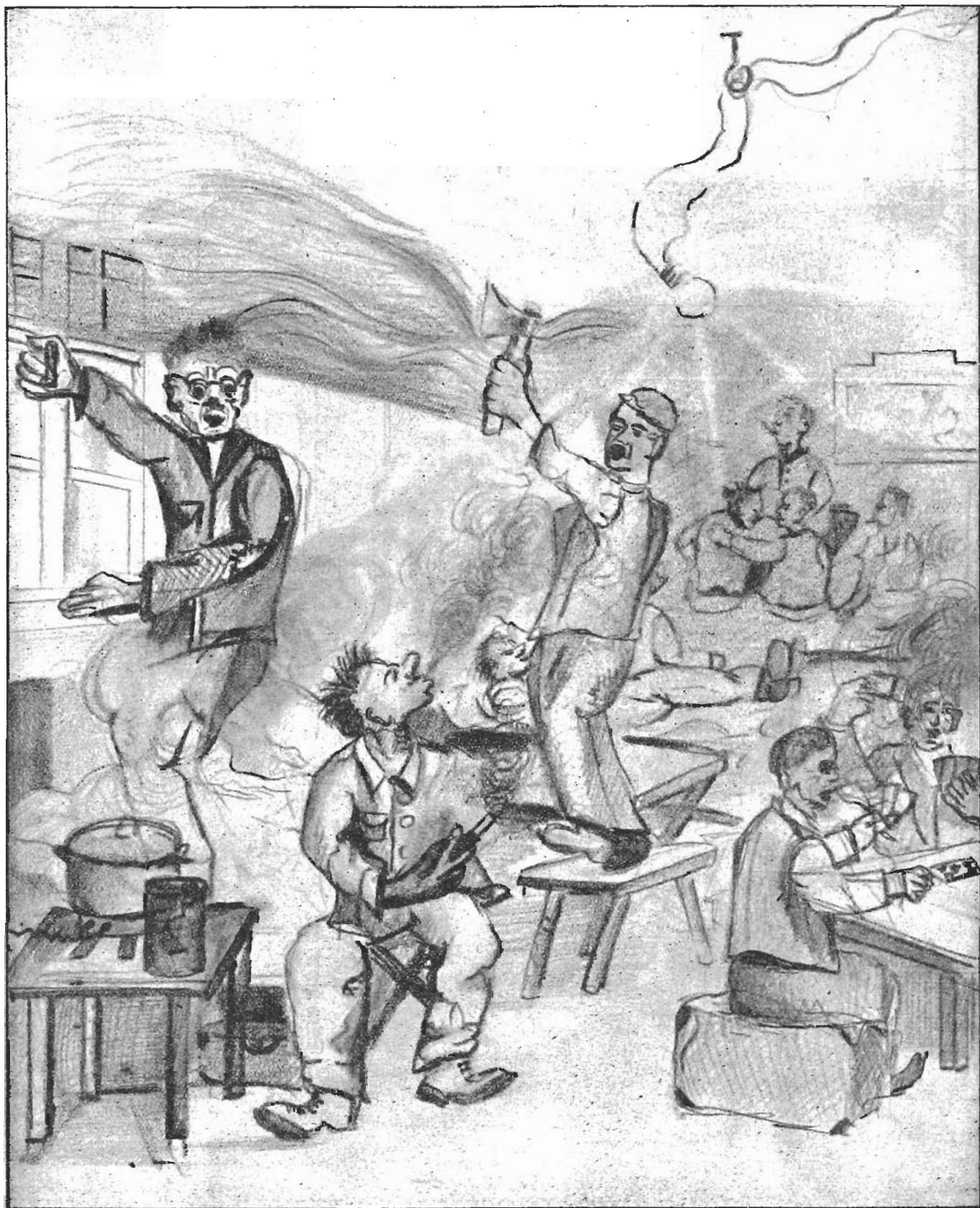
— Ну, як?

— Шпарко говорить, мабуть, дуже мудрий.

— Ум-г-у-у-у . . .

Спільна кімната

A COMMON ROOM

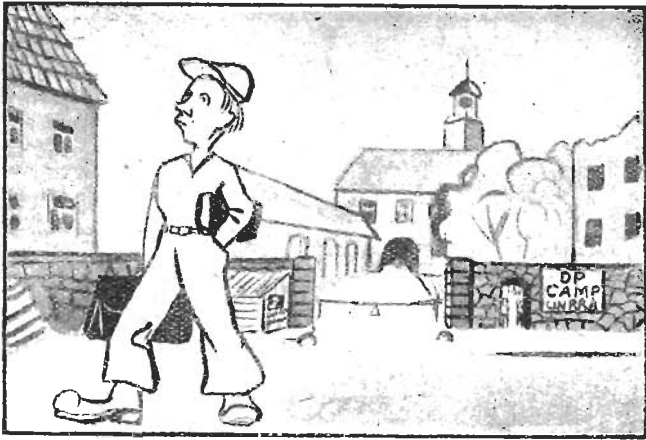

Не життя, а справжній рай!
 — Там п'ють горілку,
 — Там грають в пульку,

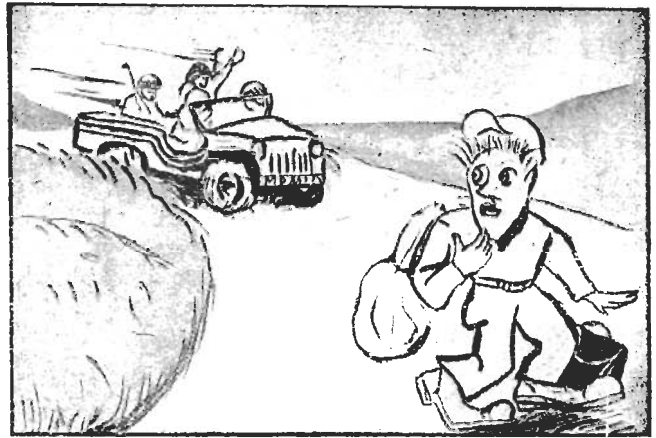
Так їм хочеться . . .
 А той сокиру вже чіпляє,
 Той лізе на вікно!
 Бо дихати вже чим немає.

А всім, у купі, заодно,
 Або живи в гурті або вмирай!
 Чи ж це не таборний рай?

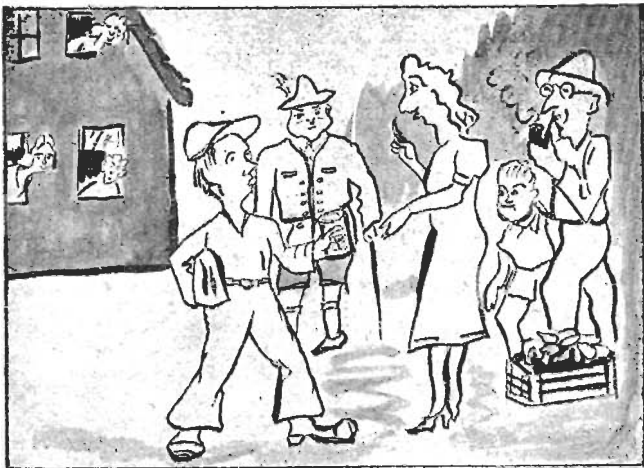
До чого доводить «товарообман» на завелику скалю

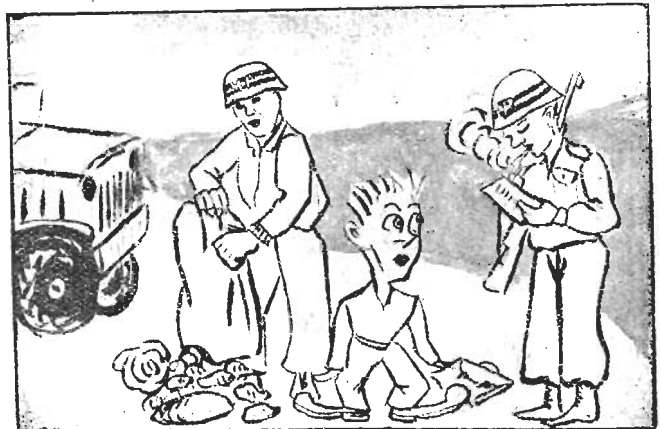
І мріє він про вітаміни
В німецький «дорф» іде ДеПі.

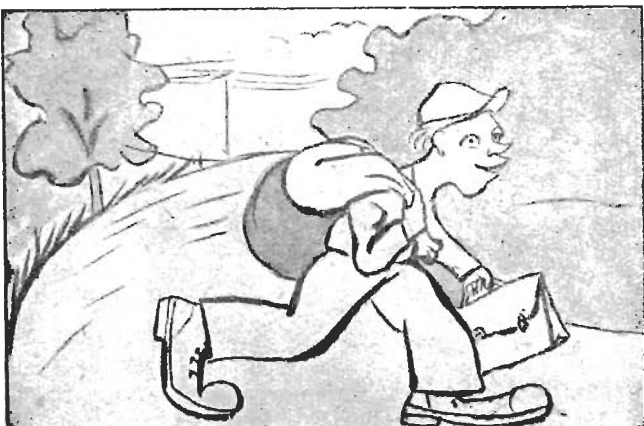
Аж раптом... Боже мій! «МПі»!
Перелякався наш ДеПі.

«Товарообман» іде так гарно
Він радий, що не марно
Ходив у похід; радіє як дитина:
Масло, яйця й сомонина!

«МПі» хвилини не чекало
Два, три слова запитало
Забрали карточку ДеПі
І геть поїхали собі.

І вітамінів несучи «гору»
ДеПі вертає до табору

Бідак лишився на дорозі,
Тепер куди йому іти
Без тої карточки ДеПі!

— Коли ж ти вийдеш заміж, Олю?
— Здається . . . взагалі . . . ніколи . . .
— Чому?
— Так; . . . коли він п'яний — я не хочу виходити за нього, а коли він тверезий — то він не хоче.

*

Кроляче м'ясо дуже люблять французи, які річно з'їдають 80 мільонів кріликів.

В інших країнах теж появилися »французи«, які часто ловлять цих звірят . . . по чужих клітках.

*

Несправедливість

Мала Христя плаче.

— У чому справа, Христю? — запитує ласкаво старша пані.

— А-а . . . — крізь сльози відповідає Христя, — мій брат Юрко має вакації, а я ні-і . . .

— Гм, гм . . . як це так?

— Бо-о я ще-е до школи не-е хо-оджу, — схлипує Христя.

*

Нахабність

Один збиточний хлопець зайшов до місцевої крамниці та й питає продавця:

— Що коштують оці яйця?

— Свіжі — три і пів марки за десять штук, а надтовчені — дві і пів, — була відповідь.

— Добре, — каже хлопець, — надтовчіть мені, прошу, двадцять штук за п'ять марок!

*

Вияснила

Малий Івась зацікавився тим, чому його тато так швидко лисіє і питає:

— Мамо, чому тато має так мало волосся на голові?

— Бо, бачиш синку, це від того, що він так багато думає, — відповіла заспокоююче мати.

— А-а, так! — каже Івась, — а чому ж тоді ви, мамо, маєте таке довге і так багато волосся на голові?

— When will you be married, Olga?
— Never, it seems to me . . .
— How's that?
— Well, . . . when he is drunk I do not want to marry him, and when he is sober, he doesn't want me.

*

The rabbit meat is a favorite dish with the French who exterminate about 80 million rabbits yearly.

At other parts there have recently been discovered »Frenchmen« who catch those animals . . . in other people's cages.

*

HARD LINES

Little Mary was weeping bitterly.

— What is the matter, Mary? — asked a friendly old lady.

— Oh, — sobbed Mary, — Tommy's got a holiday and I haven't.

— Dear, dear, why is that? —

— Because I do-o-o not go to scho-o-o-l yet. was the disconsolate answer. —

*

IMPUDENCE

An impudent lad came into the local grocer's.

— How much are your eggs, mister? — he asked the man.

— New laid, three and six a dozen — cracked, two and a six, — was the answer.

— Right! — said the boy. — Crack a dozen for me, please. —

*

EXPLAINED

Little Bob was interested in his father's rapidly thinning hair.

— Mummy, — he asked, — why has daddy such a little hair?

— Because he thinks so much, dear.

— Oh, said the boy. — And — — and why have you such a — lot and such long hair, mummy? —

*

Хто кого перехитрив?

Якийсь бідно вдягнений чоловік, повільно ідучи, оглядає уважно адреси будинків. У руках держить він маленьку посилку, що на ній над адресою написано: «У цій посилці є 25 доларів банкнотами». По хвилині із-за рога каменіці виходить якийсь панок і йде вулицею напроти нього. Чоловік звертається до панка, говорячи:

— Прошу пана, перечитайте мені оцю адресу на пакунку, бо я неграмотний!

Панок читає і поспішно каже:

— О, це для мене! Я на це, власне, чекаю, — бере пакунок і хоче відходити. Але чоловік затримує його:

— Прошу пана, але ж мені належиться дещо за доручення.

Панок радо витягає п'ять марок і дає післанцеві. Цей задоволено дякує і відходить.

Панок поспішно іде до найближчої брами, відчиняє пакунок, але на превелике його розчарування, цей зовсім порожній. Навкруги поглянув він за післанцем, однак за ним вже й місце застигло.

*

»Ціль освячує засоби«

Один добродій мав вкортці з'явитись на судовій розправі, яку він за всяку ціну хотів виграти, але не був цього певний. Отже, він звертається до свого адвоката і питає:

— Як називається той суддя, що буде розглядати нашу справу?

Адвокат подав клієнтові прізвище судді, а разом питає:

— А до чого це вам потрібне?

— Та-а, бачите, я думав, чи не добре було б вислати тому судді якийсь гарний подарунок.

— Що, ви здуріли?! Це ж перекупство. Тоді ви вже напевно не виграєте справи!

— Та-а, я так, прошу пана, тільки питаю.

По якомусь часі відбулася судова розправа з корисним вислідом на втіху адвоката, а ще більшу його клієнта.

Адвокат із задоволенням підходить до клієнта, певний своїх правничих здібностей, а той йому й каже:

— Ось бачите, пане меценас, моя думка не була цілком погана.

— Та невже ж ви дійсно виконали свій задум?

— Та, та-ак, прошу пана; лише я післав той дарунок іменем мого противника.

ROGUE AGAINST ROGUE

A poorly dressed man was walking along the street looking this way and that as if in search of some particular house. He was carrying a small parcel — sealed and addressed — in one corner of which a writing stated that it contained 25 dollars in banknotes.

Presently some passer-by appeared from around the corner. When alongside of him the man accosted him saying:

— Please, sir, would you kindly read that address for me as I am not much of a scholar, you know.

The other read it and then said quickly:

— Oh, that's for me! In fact, I have been expecting it. — He takes the parcel and turns to go, but the man detains him:

— Well, what about my little self . . . oughtn't I to get something for bringing?

The other produces a five mark piece and gives it the messenger, quickly. The latter thanks him profusely and disappears. The passer-by hurries to the nearest gate-way and opens the parcel which, to his great disappointment, turns out to be empty. And as to the messenger there was no more sign of him.

*

THERE ARE MORE WAYS

Some one who had a case impending at the Law Courts, which he wished to win by all means, but was not sure of. So he asked occasionally of his solicitor:

— What is the name of the judge who will preside?

The latter satisfied his curiosity and asked:

— What about it?

— Well, I was thinking that it would not be a bad idea to send him a nice present or something.

— Have you gone crazy? That is base bribery: then you would most certainly lose your case!

— Well, I was only asking.

After a space of time the case was brought to a successful conclusion to the satisfaction of the lawyer and his still more happy client.

The lawyer approaching him conscious of his abilities at law, was addressed by the client as follows:

— Well, you see, sir, my idea was not quite so bad, after all.

— What, you don't mean to say you have really carried out that foolish idea of yours?!

— Well, I did — — — but I sent the present in the name of the other fellow! —